

Szomorúságom balladája

Fáj itt belül,
De néha, néha leül
Lelkem pora, súlya.

Ha kérdezik, boldog,
S ritkán kerülnek a gondok,
Nincs már e világon dolgom.

Megtettem mindent,
Az élet sóját ettem,
S keserű, keserű a vége.

Fáj itt felül,
De néha, néha rezdül
Szívem nedve s mélye.

Tömegtudat

Álmomban már láttalak
Te vagy az árny a sarokban
Előmászol a sötétből
Rettentő látványod
Felemészt belülről.

Hatalmas szárnyaddal
Szeled át az éjjeli eget
Nem hagyod nyugodni az életet
Te vagy a hirtelen árny a szemek sarkában
Felzabálsz rettentő pofáddal.

Gúny vagy te, önmagad paródiája
Magunkhoz láncolt vihogós árnya
Csak a halálnak kifordított kabátja
Mit kivert kutyaként üldözünk
Aztán magunkba mégis elültetünk.

Csendzavar

Nem találok a csendem,
Zúg, folyik a világ körülöttem.
Kerestelek téged hangtalanságodban,
De nem találtalak csak a hangzavarban.

A szél fúvásában, a belső morajlásban,
Zajt találtam csak nehéz szavadban.
Súlyod összenyom, nem találok
Én benned már a holnapom.

Mai zaj vagy te is, ahogy minden
Körülöttem a házban, az életben.
Mélabús fákból vagy vad folyókban,
De a csend most tán otthon van.

S otthonom is csak te lennél,
Ha hangként bennem élnél.
Fejemben a zúgás abbamaradna,
Némaság szállna rám, kedves haragban.

Nem akarok

Jaj, nem akarok én már szeretni,
Ébredés után senkit sem találni.
Kiürült szívek bányáiban kutatni,
Újra e fájdalmat megélni.

Jaj, nem akarok én már érezni,
Valaki miatt belülről meghalni.
Szememmel rezdüléseit figyelni,
Minden pillanatban őt szolgálni.

Jaj, nem akarok én már élni,
Csak csendben meghalni.
Vagy karjaidba visszatérni,
S ott végleg megpihenni.

Jaj, nem akarok én már létezni,
Csak benned elmerülni.
Még egyszer szemedbe nézni,
S szeretetedben megszűnni.

Jaj, nem akarok én már szeretni,
Ébredés előtt senkit sem találni.
Teli bányákat felülről vigyázni,
S a szerelmed soha meg nem élni.

Kilépő

Ma este lelépek,
itthagynom az életem.
Minden fájdalmam,
minden szerelmem,
mindent mit valaha megnéztem.
Mindent, mi bántott,
minden vágott virágot,
mit az élettől kaptam,
s lám mégis elhervadnak
kezemben az őszinte szavak.
Nem tudok, s nem is akarok
rablánc lenni más szívéen,
hozzáköttni magam
ahhoz, ki így néz.

Vagy talpasa más hadúrnak,
egy árokban egyedül vérbe fagyva.
Megelőzőm én inkább a furfangos halált,
S ezzel elköszönök tőled, viszlát!

(A Pegasus alkotópályázat líra kategóriájának 3. helyezettje)

Magyari Márton: Gömbakácok és más kerek formák (2014)